

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-291/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/490, urbroj: 401-01/04-17-3 od 14. rujna 2017., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 22. studenoga 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenjem rješenja tuženika - Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/490, urbroj: 401-01/04-17-3 od 14. rujna 2017., te rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Velikoj Gorici, broj: PPI-DO-5/2017 od 16. lipnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Velikoj Gorici, broj: PPI-DO-5/2017 od 16. lipnja 2017., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup zatraženim informacijama, pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13., 85/15.).

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja ističe da se upisnici vode u posebnim knjigama ili u CTS-u (sustav za praćenje predmeta) te da se upis CTS vrši na način naveden u posebnim uputama za unos podataka za kaznene i građansko-upravne odjele (članak 229. stavak 1. Poslovnika Državnog odvjetništva) smatrajući da su javnopravna tijela nepotpuno utvrdila činjenično stanje ali i počinila bitnu povredu upravnog postupka iz odredbe članka 98. stavak 5. Zakon o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.-dalje: ZUP) s obzirom da ne navode koristi li tijelo javne vlasti CTS sustav, a niti o tome ima obrazloženja. Tužitelj se pri tome poziva i na stav suda Europske unije izražen u presudi broj: C-491/15 od 11. siječnja 2017. godine navodeći da informacijski sustav za praćenje predmeta (CTS) u užem smislu obuhvaća funkcionalne module: modul za općinska državna odvjetništva koja obuhvaća kaznene i građanske predmete, modul za županijska državna odvjetništva koji obuhvaća kaznene i građanske predmete i modul za Državno odvjetništvo Republike Hrvatske. Dalje obrazlaže podatkovne cjeline koje su sadržane u informacijskom sustavu (CTS) za kaznene predmete pri čemu se poziva na modul 24.

Administriranje podataka te modul 27. Izvješća-statistička koji omogućuje postavljanje ad-hoc upita kroz posebno sučelje izvještajnog sustava. Smatra da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo posebno odredba članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI tvrdeći da upravo postavljane ad-hoc upita kroz posebno sučelje izvještajnog sustava CTS uz sva postojeća predefinirana statistička izvješća je moguće primjenom postojećih alata za pretraživanje izraditi dokument iz informacija sadržanih u bazi podataka, što se po tužitelju ne može smatrati stvaranjem nove informacije pa posljedično tomu nije bilo uvjeta za primjenu odredbe članka 23. stavka 5. točka 4. citiranog Zakona. Tužitelj predlaže radi utvrđivanja odlučnih činjenica održati ročište i donijeti presudu kojom se usvaja tužbeni zahtjev i poništavaju kako rješenje tuženika tako i prvostupanjskog tijela te vraćanje predmeta istom na ponovno odlučivanje.

U svom očitovanju na tužbu tuženik ostaje u cijelosti kod navoda iz obrazloženja osporenog rješenja ističući, u odnosu na pozivanje tužitelja na predmet Europskog suda, C – 491/15 od 11. siječnja 2017. godine, te pozivanje na module informacijskog sustava, da upravo iz stranice 3 osporenog rješenja proizlazi da je prilikom uvida u način vođenja podataka koji su predmet postupka za potrebe postupka koji se vodio pod klasom: UP/II-008-07/17-01/316, utvrđeno da sučelja elektroničkih upisnika Državnog odvjetništva ne sadrže predefinirane izvještajne funkcionalnosti, te da bi za izlučivanje podataka koje žalitelj traži zahtijevalo izradu novog predefiniranog sučelja. Stoga zaključuje da u postojećem sustavu nije moguće korištenjem postojećih alata izraditi traženi dokument, a kako to proizlazi iz citirane presude Europskog suda. Navodi da iz dokumentacije za nadmetanje Središnje agencije za financije i ugovaranje programa i projekata Europske unije, evidencijski broj nabave: 2012-01-23-0101 (prilog 1.) ne proizlazi da se u šifrniku za „vrste podnesaka“ definiraju i dokumenti koji su predmet zahtjeva tužitelja. Isto tako niti iz modula broj 2 (pretraživanje predmeta) ne proizlazi da je moguća napredna pretraga po parametru koji je predmet zahtjeva tužitelja. Ukazuje na praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, izraženu u broj: UsII-145/17 od 17. kolovoza 2017. godine, u predmetu koji se dijelom vodio po identičnom zahtjevu žalitelja za drugi vremenski period a protiv Općinskog državnog odvjetništva u Šibeniku, iz koje proizlazi da ono što tužitelj traži nije informacija u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI, jer u suštini od Državnog odvjetništva traži obradu određenih podataka, a ne informacija koja kao takva postoji. Stoga ne stoji navod tužitelja o povredi citirane odredbe Zakona. Predlaže odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

U smislu odredbe članka 6. ZUS-a tužitelju je dostavljeno očitovanje tuženika o kojem se tužitelj očitovao podneskom od 21. studenoga 2017. godine.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema podacima spisa predmeta proizlazi da je tužitelj zatražio i to za razdoblje od 1. veljače do 31. svibnja 2017. godine informacije: koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva od davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu: koliko je koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podnositelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnja, te koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti.

Proizlazi da je tužitelj zahtjevom zatražio podatke u vezi provedbe odredbi članka 206.a i 206.b Zakona o kaznenom postupku i postupanja po kaznenim prijavama odnosno dojavama o počinjenim kaznenim djelima.

Imajući u vidu citirani zahtjev tužitelja u konkretnom slučaju se postavlja pitanje traži li tužitelj pravo na pristup informacijama koje udovoljavaju pojmu informacije propisanom odredbom članka 5. točka 3. ZPPI-a ili se tužiteljev zahtjev odnosi na izradu analiza i izvješća, dakle stvaranje nove informacije, u kom slučaju se zahtjev ne bi mogao smatrati zahtjevom za pristup informacijama u smislu članka 18. stavak 5. istog Zakona.

Dakle, u konkretnom slučaju je sporna primjena prava, slijedom čega je Sud temeljem ovlaštenja iz odredbe članka 36. točka 4. ZUS-a, spor riješio bez rasprave.

Iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je tuženik u primjeni citiranih odredbi, ocjenjujući zakonitost prvostupanjskog rješenja, te temeljem analize upisnika koji se vode na temelju Zakona o državnom odvjetništvu (Narodne novine, broj 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.), te isto tako i Poslovnika državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14. i 123/15.) prihvatio kao pravilnu ocjenu prvostupanjskog tijela da zahtjev tužitelja zapravo predstavlja zahtjev za izradom određene analize postupanja Državnog odvjetništva u kaznenim predmetima, za koje informacije ne postoji obveza vođenja od strane Državnog odvjetništva na način na koji to tužitelj traži, niti tuženik ima ovlasti nalagati prvostupanjskom tijelu voditi određene evidencije za koje ne postoji niti obveza vođenja sukladno važećim propisima. Smatra da je zahtjev pravilno odbijen u smislu članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI-a s obzirom da se ne radi o podatku koje tijelo javne vlasti posjeduje u obliku dokumenta, već da se radi o podatku do kog se može doći jedino dodatnim naporom i aktivnostima prvostupanjskog tijela.

Iz svega naprijed navedenog proizlazi da je u postupku pred prvostupanjskim tijelom tuženikom prema ocjeni ovog Suda pravilno utvrđeno da ne postoje gotove informacije koje je tužitelj zatražio, odnosno da bi postupanje po zahtjevu tužitelja zahtijevalo dodatni angažman prvostupanjskog tijela te izradu nove informacije, slijedom čega se nadalje zahtjev tužitelja ne može smatrati zahtjevom za pristup informacijama u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 3. ZPPI-a.

Pozivanje tužitelja na stajalište suda Europske unije (presuda broj: C-491/15 od 11. siječnja 2017. godine) nije moguće primijeniti u konkretnom slučaju. To stoga što iz provedenog postupka proizlazi da niti podaci obradom kojih bi tužitelj dobio zahtijevane informacije ne postoje kao gotov podatak.

S obzirom na sve naprijed navedeno, ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika, ovaj Sud nije našao nikakove nezakonitosti pa tako niti povrede odredbe članka 98. stavak 5. ZUP-a, budući da obrazloženje tuženika je u cijelosti sačinjeno u smislu citirane odredbe Zakona.

Slijedom svega izloženog trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 22. studenoga 2017.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.